

Žaloba podaná 19. novembra 2019 – HB/Komisia**(Vec T-795/19)**

(2020/C 10/64)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Žalobca: HB (v zastúpení: M. Vandenbusche a L. Levi, advokátky)

Žalovaná: Európska komisia

Návrhy

Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil túto žalobu za prípustnú a odôvodnenú,

v dôsledku toho:

- zrušil rozhodnutie Komisie z 15. októbra 2019 nariaďujúce zníženie ceny zákazky CARDS/2008/166-429 z 1 199 125 eur na 0 (nula) eur a vrátenie všetkých platieb vykonaných z dôvodu uvedenej zákazky vo výške 1 197 055,86 eura,
- nariadil vrátenie všetkých čiastok, ktoré Komisia prípadne na základe tohto rozhodnutia vymohla, navýšených o úroky z omeškania so sadzbou uplatňovanou Európskou centrálnou bankou, zvýšenou o 7 percentuálnych bodov,
- nariadil zaplatenie poslednej faktúry vystavenej žalobcom na sumu 437 649,39 eura, navýšenej o úroky z omeškania so sadzbou uplatňovanou Európskou centrálnou bankou, zvýšenou o 7 percentuálnych bodov, ako aj uvoľnenie bankovej záruky vo výške zodpovedajúcej náhrade majetkovej ujmy utrpenej z dôvodu tohto oneskoreného uvoľnenia,
- nariadil zaplatenie symbolického jedného eura z dôvodu náhrady ujmy s výhradou upresnenia,
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

Dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojej žaloby, žalobca uvádza deväť žalobných dôvodov.

1. Prvý žalobný dôvod je založený na absencii právomoci Komisie prijať napadnuté rozhodnutie, absencii právneho základu pre toto rozhodnutie a porušení zásady legitímnej dôvery. Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že Komisia nemala právomoc na prijatie napadnutého rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom na vymáhanie pohľadávky, ktorú údajne má voči žalobcovi, pri absencii rozhodcovskej doložky, ktorá by súdom Únie zverovala právomoc v sporoch v zmluvných veciach medzi nimi.
2. Druhý žalobný dôvod je založený na premlčaní údajnej pohľadávky a v každom prípade na porušení primeranej lehoty podľa článku 73a ods. 1 nariadenia Rady (ES, EURATOM) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74) (ďalej len „finančné nariadenie z roku 2002“), práva na riadnu správu vecí verejných, tak ako je zakotvené v článku 41 Charty základných práv Európskej únie a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „EDLP“). Podľa žalobcu pohľadávka, ktorú údajne voči nemu má Komisia, je premlčaná, kdeže lehota piatich rokov stanovená článkom 73a finančného nariadenia z roku 2002, uplynula. Článok 85b ods. 4 nariadenia Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 357, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145) (ďalej len „vykonávacie nariadenie z roku 2002“), týkajúci sa dôvodov prerušenia plynutia premlčacej lehoty je okrem toho irelevantný. V každom prípade a aj keby prerušenie plynutia premlčacej lehoty bolo platné, lehota pre prijatie napadnutého rozhodnutia a vystavenie oznámenia o dlhu, ktoré ho sprevádzalo, je zjavne neprimeraná a porušuje článok 41 Charty základných práv a článok 6 ods. 1 EDLP (v rozsahu v akom zakotvuje základné právo, ktoré predstavuje tiež všeobecnú právnu zásadu).

3. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení rozsudku Tribunal de première instance de Bruxelles (Súd prvého stupňa v Bruseli, Belgicko) z 5. októbra 2017 a poučky, podľa ktorej „správny súd čaká na rozhodnutie trestného súdu“. Žalobca uvádza, že Komisia je viazaná rozsudkom z 5. októbra 2017 vyhláseným belgickým trestným súdom, ktorý vyhlásil trestné stíhanie za neprípustné pre nedostatok dôkazov preukazujúcich sporné skutočnosti. Komisia, ktorá navyše v trestnom konaní bola poškodenou stranou a rozhodla sa vyčkať na výsledok belgického konania pred prijatím rozhodnutia o vymáhaní, je uvedeným výsledkom a zisteniami vnútroštátneho súdu viazaná, a to aj keď rozsudok belgického súdu nezakladá pre Komisiu prekážku právoplatne rozhodnutej veci.
4. Štvrtý žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom právnom posúdení, ktoré obsahuje napadnuté rozhodnutie. Žalobca sa v tejto súvislosti domnieva, že vytýkané skutočnosti zjavne nie sú preukázané a že zjavne neexistujú žiadne nezrovnalosti o to viac žiadne závažné. Napadnuté rozhodnutie je založené na dvoch správach OLAF. Výhrady formulované žalovanou nie sú preukázané.
5. Piaty žalobný dôvod je založený na porušení pokynov pre uchádzačov a článku 103 finančného nariadenia z roku 2002. Žalobca zastáva názor, že medzi výhradami, ktoré žalovaná uvádza voči žalobcovi, sa žiadna netýka skutočnosti, že by žalobca získal dôverné informácie, uzavrel protiprávnu dohodu s konkurentom, ovplyvňoval výberovú komisiu alebo zadávateľa pri preskúmaní, objasňovaní, hodnotení alebo porovnávaní ponúk. Preto nie sú splnené ani podmienky článku 103 finančného nariadenia z roku 2002, ani podmienky článku 13 písm. a) pokynov pre uchádzačov.
6. Šiesty žalobný dôvod je založený na porušení práva na obranu z dôvodu, že právo žalobcu byť vypočutý bolo porušené.
7. Siedmy žalobný dôvod je založený na porušení zásady riadnej správy vecí verejných, zásady plnenia zmlúv v dobrej viere a zásady zákazu „zneužitia práva“. Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že Komisia nekonala ani starostlivo a ani nestranne.
8. Ôsmy žalobný dôvod je založený na námietke protiprávnosti článku 103 finančného nariadenia z roku 2002, keďže tento článok porušuje všeobecnú zásadu zákazu bezdôvodného obohatenia. Článok 103 finančného nariadenia z roku 2002 totiž pre inštitúciu otvára možnosť, aby vymáhala všetky čiastky vyplatené počas celej doby plnenia zmluvy, aj keď táto bola druhou zmluvnou stranou splnená v celom rozsahu. Článok 103 finančného nariadenia z roku 2002 znamená, že inštitúcia tak môže využiť všetky plnenia poskytnuté druhou zmluvnou stranou bez toho, aby jej dlhovala akúkoľvek platbu. Článok 103 treba vyhlásiť za protiprávny v rozsahu v akom umožňuje inštitúcii bezdôvodne zväčšiť svoj majetok na úkor majetku druhej zmluvnej strany.
9. Deviaty žalobný dôvod uvádzaný subsidiárne, je založený na porušení článku 103 finančného nariadenia z roku 2002 a zásady proporcionality. Podľa žalobcu sa posudzovanie inštitúcie musí vykonať v súlade s článkom 103 finančného nariadenia z roku 2002. To znamená, že Komisia nemôže uplatňovať viacero sankcií, keďže článok 103 uvádza zoznam sankcií, ktorý nie je kumulatívny. Okrem toho sa toto posudzovanie musí vykonať pri dodržaní zásady proporcionality, pričom sa inštitúcia musí ubezpečiť, že jej rozhodnutie je primerané závažnosti dotknutej protiprávnosti. Táto povinnosť primeranosti predstavuje vyjadrenie zásady dobrej viery, ktorá platí pri plnení zmlúv. V prejednávanej veci to tak nebolo.

Žaloba podaná 19. novembra 2019 – HB/Komisia

(Vec T-796/19)

(2020/C 10/65)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Žalobca: HB (v zastúpení: M. Vandenbusche a L. Levi, advokátky)

Žalovaná: Európska komisia